

Inloophuis De Cirkel Magazine 2016-2

**Laagdrempelig regionaal
Inloophuis voor mensen met
kanker en hun naasten**

Verhuisd

De Cirkel is verhuisd. Vanaf 1 oktober huurt het regionaal inloophuis het oude Omroep Helmondpand aan de Evertsenstraat 19. Op een steenworp afstand van haar 'geboortegrond' in de Piet Heinstraat. Net als een kind dat dicht in de vertrouwde omgeving van thuis blijft en klaar is om de volgende stap te zetten. De Cirkel is bijna 7 jaar, ontgroeit haar kinderschoenen en begint langzaam maar zeker volwassen trekjes te krijgen.

Groeit betekent in dit geval ook ruimte. Het nieuwe pand heeft meer vloeroppervlakte en dus meer mogelijkheden. Voorheen was het bijna

dagelijks een opbouwen en afbreken van activiteiten.

Meer ruimte biedt meer rust, maar ook ruimte voor nieuwe activiteiten zoals stichting VIPE (zie verderop in het magazine) die zich inzet om vrouwen die een pruij niet of bijna niet kunnen betalen, te helpen.

Ook het magazine verhuist. Na 7 jaar trouwe dienst, neemt het een sabbatical van een jaar en bekijkt daarna of ze verder gaat. Voorlopig is dit het laatste magazine, maar 'zeg nooit, nooit'.

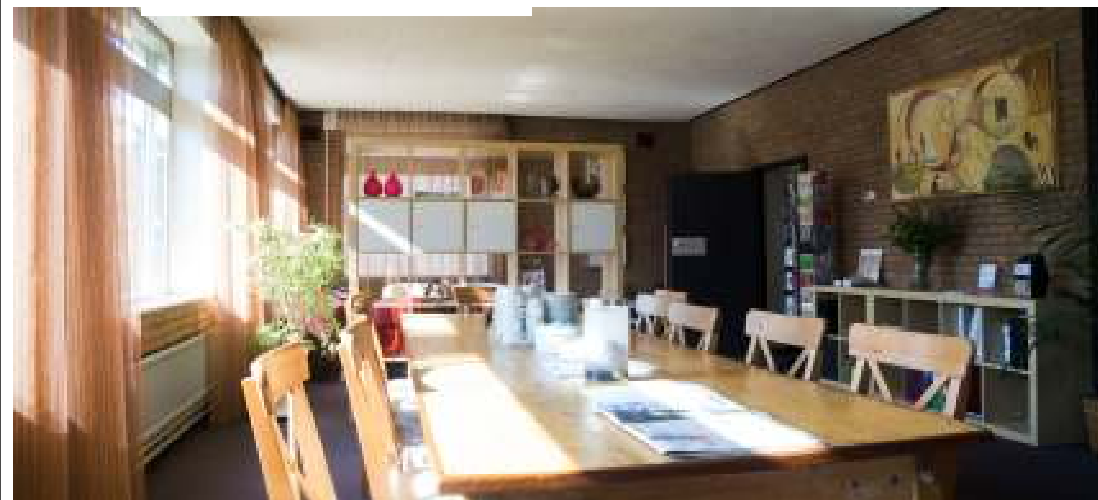

Foto voorpagina: Astrid Veeris en burgemeester Mak van Deurne tijdens de opening van het nieuwe pand.

Astrid Veeris bij de opening van het nieuwe pand:

'De cirkel is nooit rond'

'In sommige culturen maken ze een cirkel nooit rond,' vertelde voorzitter Astrid Veeris in haar speech tijdens de opening van het nieuwe pand aan de Evertsenstraat in Helmond op de opening 1 oktober. Ze bedoelde dat het werk van een inloophuis nooit stopt. In het bieden van een luisterend oor, opzetten van activiteiten, maar ook in het binnenhalen van financiële middelen. Het pand aan de Evertsenstraat is daar een mooi voorbeeld van. Het ziet er goed uit, maar een goede observator ziet dat er nog genoeg moet gebeuren.

Na 6,5 jaar in de Piet Heinstraat te hebben gezeten, bleek dat het eerste jasje van het regionale inloophuis langzaam, maar zeker te krap werd. De voormalige bakkerij had een ruime 'voorkamer' en een ruime activiteitenruimte. Die laatste ruimte onderging bijna elke dag een kleine metamorfose. Van bloemschikruimte

naar yogazaaltje, schilderatelier of lezingenlokaal. Door de steeds groeiende toename van het aantal bezoeken begon het 'jasje' te krap te zitten en werd langzaam maar zeker duidelijk dat op een gegeven moment naar een ander pand uitgekeken moest worden. Toen de verhuurder met de boodschap kwam dat hij het pand

wilde verkopen, werd de zoektocht naar een nieuw pand gestart. Na een zoekactie door Helmond werd een geschikte locatie gevonden op amper een paar honderd meter van het oude pand. Waar eerst een woningbouwcorporatie en een lokale omroep zat, konden vrijwilligers van De Cirkel aan de slag om een nieuw jasje in elkaar te zetten.

Uitdaging

'Het oude pand was een uitdaging. We hadden geen geld en moesten roeien met de riemen die we hadden,' vertelt Petra Martens, mede-initiatiefneemster en bestuurslid van het regionaal inloophuis. 'De kenmerkende tafel hebben we gekregen van een grote zorginstelling en het warme rood van de muur van een vader van een collega op het werk. Die nog wat latex over had. Van niets iets maken is natuurlijk gemakkelijker dan iets naar een hoger niveau tillen. Die klus leek me te zwaar. Gelukkig kwam Astrid Veeris met binnenhuisarchitect Hein van Oirschot op de proppen. Die durfde de klus wel aan. Na het bekijken van het gebouw, stelde hij vast dat de aard en de bouwstijl weliswaar verouderd was, maar nog goed bruikbaar om gecombineerd met het bestaande meubilair weer een warme uitstraling te geven. Uitstraling die hoort bij een laagdrempelig inloophuis.'

Lift

Maar met alleen een visie kom je er natuurlijk niet. Alle registers werden opengetrokken en elke netwerk werd ingeschakeld. Een goedwillende bevriende aannemer kwam als geroepen en samen met de vele handjes die van alle kanten werden aangeboden, werd er in tijd van enkele maanden een flinke klus geklaard. Een klus die opeens enorm vooruit schoot

toen Roparun uit Laarbeek met een substantieel bedrag kwam aanzetten. Een bedrag waardoor opeens meer mogelijk was, maar anderen in de problemen bracht. Al snel bleek dat een lift gewenst was. Bij de eerste de beste lezing stond de grote zaal boven klaar voor haar bezoekers, maar toen er een bezoeker binnenkwam in een rolstoel, werd het hele scenario omgegooid. Het idee van een 'lezing op maat' werd meteen vertaald in een gezellige huiskamer setting op de begane grond. Dat bewijst dat inlevingsvermogen en creativiteit eigenschappen zijn die een inloophuis ook moet bezitten. Dat een lift er moest komen was meteen duidelijk en dankzij de grote bijdrage van de lopersgroep uit Laarboek kon het opeens.

Soroptimisten

Omdat het bestaan van De Cirkel afhangt van geld van derden bestaat er geen regelmaat in inkomsten en moeten doelen soms opeens bijgesteld worden. Dat merkte de vrouwen-servicegroep Soroptimisten die graag een geldwervingsavond wilden organiseren om een lift mogelijk te maken. Toen die er 'opeens' was, moesten zijn hun doelstelling bijstellen. Gelukkig waren de dames inventief genoeg en bogen de fysieke lift om naar een mentale lift. Iemand een lift geven is taalkundig ook een prima doelstelling die ook perfect slaat op het werk van een inloophuis. De Soroptimisten hadden weer een doel en kunnen op een geslaagde avond terugkijken die voor De Cirkel uiteraard ook goed uitpakte. De start in het nieuwe pand is prima, maar om met de woorden van Astrid Veeris te spreken: 'De Cirkel is nooit rond.' Er is altijd werk aan de winkel!

Marianne van de Cruys, gastvrouw De Cirkel:

‘Vertrouwen in jezelf stimuleren’

‘In een gesprek de positieve dingen benadrukken en minder op de negatieve dingen ingaan, levert een beter gevoel van eigenwaarde op bij bezoekers. Als ze met een zwaar gemoed binnenkomen, maar met een lichter gevoel naar huis gaan en hun eigenwaarde is toegenomen, dan heb ik het goed gedaan als gastvrouw van De Cirkel,’ vertelt Marianne van de Cruys.

Ze zit aan de keukentafel in haar woning in Helmond-Oost waar kunstzinnige producten van keramiek, glas en andere materialen zich niet onbetuigd laten. Veel eigen werk, maar ook werk van anderen. Ze heeft een keramiekoven aan huis en kan, als het haar uitkomt, naar hartenlust aan de slag. Luchtig doet ze haar liefde voor

glas en keramiek af met: ‘Och, ik ben een prutser. Ik ben altijd bezig geweest met handenarbeid. Op de kweekschool heb ik de aantekeningen R en K gehaald en gaf op de lagere school (nu basisonderwijs) woensdagsmiddags en - avonds handenarbeid. Eerst op Providentia in Helmond-West en later op de M.L.K. school De Wieken. Daar

was handenarbeid een prima middel om ouders te laten zien dat hun kinderen ondanks hun moeilijk leergedrag iets konden.’ Daar moet voor Marianne het gevoel om anderen in hun eigenwaarde te stimuleren begonnen zijn. ‘Ik heb er 7,5 jaar gewerkt, maar liep niet altijd in de pas. Rekenen kun je beter leren in een winkel en voor natuurkunde moet je naar buiten. En meer van dat soort logische methoden.’ Een aanpak waar de directeur moeite mee had. ‘Een directeur die overigens met iedereen moeite had. En misschien wel het meest met zichzelf.’ Toen er op een gegeven moment in het Helmonds Dagblad een personeelsadvertentie stond voor een onderwijsadviseur bij het op te richten OCGH (= Onderwijs Centrum Gewest Helmond) trok ze de stoute schoenen aan. ‘Ik had alle papieren, maar wist echt niet wat ze precies vroegen. Ik mocht op sollicitatiegesprek komen en hoorde de volgende dag al dat ik was aangenomen. Het klikte meteen en dat is altijd zo gebleven. Anders blijf je er geen 34 jaar hangen.’

Proeftijd

Spikey, haar jonge hond, rent ondertussen onverdroten door de keuken en vraagt volop de aandacht. Toch staat nu het baasje centraal en moet het kleine, enthousiaste hondje even later genoegen nemen met een plaatsje aan de andere kant van de keukendeur. Marianne vervolgt haar verhaal. ‘Toen ik met pensioen ging, kwamen Miets van Hooff, die ik kende van een weerbaarheidsproject, en haar zus Karen op me af en kwamen met een voorstel om mijn vrije tijd zinnig in te vullen: gastvrouw worden in de Cirkel. Ik gooide dat meteen weg. Ik had zelf kort daarvoor kanker gehad en was er, met geluk, goed uitgekomen. Daar is toch geen behoefte aan, opperde ik. Toen ze vertelden dat ze

bezig waren een pand in te richten, bood ik wel mijn hulp aan. Schilderen en meer van dat soort activiteiten past beter bij mij. Toch heb ik op een gegeven moment ingestemd om gastvrouw te worden met een proeftijd van drie maanden, maar na een week wist ik al dat ik me volledig vergist had. Hoe had ik kunnen bedenken dat er geen behoefte aan een inloophuis was. Ik had er volledig naast gezeten.’

Tweeën

Een maand voor de opening in februari 2010 ging Marianne met andere aspirant-gastvrouwen en - heren op cursus om goed voorbereid te zijn. ‘Gastvrouw of gastheer zijn vraagt specifieke eigenschappen. Je moet goed kunnen luisteren, nooit je eigen verhaal vertellen en nooit advies geven. Wel bijvoorbeeld voorbeelden aandragen. Bezoekers moeten hun eigen keuzes maken. Mieke, de eerste coördinator, vroeg onze voorkeursdagen en bij mij is dat altijd de woensdag- en de donderdagochtend geweest. Wat ook slim is, is dat toen meteen besloten werd om met koppeltjes te werken. Dat hebben lang niet alle inloophuizen. Toch levert dat veel voordelen op. Met tweeën kun je garanderen dat bezoekers altijd de volle aandacht krijgen. Als je alleen bent en de telefoon gaat, zit je meteen met een dilemma. Opnemen en de bezoeker storen in zijn verhaal, maar van de andere kant: wie belt er en waar zit die mee? Met tweeën kan beiden. Ook is het fijn, dat je na een inloopochtend samen nog eens kunt npraten. Dan neem je de verhalen minder mee naar huis. Een derde voordeel is dat we van elkaar kunnen leren. Als een gesprek moeilijk verloopt en ik zeg bijvoorbeeld iets verkeerd dan is de ander zo getraind dat die mij kan corrigeren. Dat biedt meer garantie voor een goed gesprek dan wanneer je

het alleen moet doen.' Zo leer je heel natuurlijk van en aan elkaar.

Activiteiten

Ook op de Cirkel kan Marianne vooruit met haar passie voor handenarbeid. 'Ik zorg vanaf het begin voor glasmozaïeken. Ik ben gestart met 2 bezoekers en heb er nu meer dan voldoende. Gelukkig komen ze niet altijd allemaal tegelijk, want zoveel gereedschap heb ik niet.' Glasmozaïeken is een van de vele activiteiten die De Cirkel aanbiedt, zoals bloemschikken, yoga, wandelingen en uitstapjes. 'Toch zijn activiteiten geen hoofddoel, maar een middel. Als je kijkt naar de verhouding bezoekers die komen voor een gesprek en voor een activiteit, dan kun je dat globaal schatten op een verhouding van 60-40. Een activiteit heeft voor een bezoeker veel voordelen. Het is laagdrempelig, het leidt af en verbindt. Tijdens een activiteit kom je sneller met elkaar in gesprek en zie je soms

viriendschappen ontstaan. Ook zijn deelnemers soms bezorgd als er iemand een keer niet is. Sommige bezoekers gaan ook buiten De Cirkel met elkaar om. Ik weet dat lotgenoten van de Borstkankervereniging, die ook bij ons zitten, regelmatig met elkaar in de stad een kopje koffie gaan drinken. Maar dat zijn eigen initiatieven. Wij vinden privacy erg belangrijk en geven nooit telefoonnummers van andere bezoekers. Als iemand een ander wil benaderen, willen we best helpen als iemand het vervelend vindt om contact te leggen, maar het moet in principe altijd uitgaan van de bezoeker zelf. Binnenkort starten we met een foto-activiteit. Lijkt me ook bij uitstek iets dat je samen kunt doen en waaruit weer een hobbyclubje zou kunnen ontstaan.'

Tafel

'Centraal in het oude pand en ook in het nieuwe pand is de lange tafel. Dat is het hart van het inloophuis. Daar tref

je zelden één gesprek aan, maar meestal meerdere. En in dat geroezemoes is het voor bezoekers heel veilig om hun verhaal kwijt te kunnen. Veel mensen kunnen hun verhaal thuis niet helemaal kwijt. Ze zijn bang om hun partner ermee te belasten, weten niet wat er gaat gebeuren als ze thuis alles op tafel gooien. Komen ze bijvoorbeeld in een tranendal waar ze niet meer uitkomen? Bij De Cirkel is alles mogelijk. Je kunt hier je hele verhaal kwijt en als je gaat, laat je het bij ons achter. Dat heeft al bij veel bezoekers voor opluchting gezorgd. Hoe wij als gastvrouwen of gastheren ermee omgaan? Ik kan het goed scheiden. Ik ben ook lang psycholoog geweest op een M.L.K.-school in Gemert. Dus heb ik al heel wat verhalen gehoord. Dat is het voordeel van mijn werkverleden. Anderen hebben het er misschien iets moeilijker mee. Maar je moet privé en je vrijwilligerswerk altijd scheiden. Dat gaat de een beter af dan de andere. Ook zie je dat bezoekers soms een voorkeur hebben voor een bepaalde gastvrouw of gastheer. Prima, daar is niks mis mee.' Onze gasten zijn verschillend en wijzelf zijn dat ook, dus is er altijd wel een goede match te vinden.

Bestaansrecht

In de bijna 7 jaar dat we bestaan heeft het inloophuis zich al bewezen en een plaatsje verworven in het regionale maatschappelijk landschap. 'Toch heeft De Cirkel nog steeds een sterk Helmonds tintje. We zouden het toejuichen wanneer mensen uit de verschillende Peelgemeenten ook makkelijker de weg naar ons zouden vinden. We brainstormen dan ook regelmatig over mogelijkheden om ook voor hen de drempel te verlagen. Tot nu toe blijkt mond-op-mond-reclame en/of meegenomen worden door een kennis het meest doeltreffend. Met de

medische wereld hebben we een goede band. Vanuit het ziekenhuis worden best vaak mensen naar ons verwezen. Artsen en verpleegkundigen zijn technisch goed, maar niet zo gericht op zaken die zich niet direct in hun vakgebied afspelen, zoals alledaagse praktische problemen waar mensen met kanker mee geconfronteerd worden. Juist in De Cirkel vinden ze dan ervaringsdeskundigen als lotgenoten en worden vaak tips uitgewisseld. Ook voor nazorg en zorg in het algemeen kun je goed bij ons terecht. Kanker is veelomvattend en wanneer je deze vervelende boodschap krijgt lijkt het wel eens dat er een grote K op je lichaam geschreven wordt. Andere dingen sneeuwen onder. Aan ons de taak om die wat meer in beeld te brengen. Dat kan opluchten. Maar ook naasten zijn bij ons altijd welkom. Als je een partner of een gezin hebt, lijden die ook onder kanker. Bezoekers die een partner of kind verloren hebben, hebben het ook zwaar. We hebben bijvoorbeeld een jonge vrouw gehad die samen met haar moeder hier aan een activiteit deelnam. Voordat de jonge vrouw stierf, vroeg ze haar moeder om die activiteit te blijven doen bij De Cirkel. Ze wist dat haar moeder het moeilijk zou krijgen, maar dat de activiteit een goede opvang zou zijn. Natuurlijk heeft die moeder het moeilijk gehad en nog. Maar gaandeweg heeft ze het een plaatsje kunnen geven. Fijn, dat we dat als Cirkel kunnen doen. Wij hebben geen eindtijden voor de duur van de bezoeken. Gasten geven zelf aan hoelang ze willen komen. Sommigen zie je op een gegeven vertrekken, omdat ze weer aan het werk gaan, er geen behoefte meer aan hebben of eenvoudigweg niet meer kunnen komen. Sommigen komen nog steeds hier. Prima. Er zijn er bij die 's morgens bijna niet uit hun bed kunnen en willen komen. En als ze dan

opstaan en hier een kop koffie en een gesprek hebben gehad en ze gaan met een iets beter gevoel naar huis, dan hebben we weer nut voor ze gehad. Natuurlijk is niet alles koek en ei. Sommige bezoekers zijn terminaal. Als ze sterven en wij krijgen er een berichtje van, maken we zes weken een plekje vrij in de kast en zetten er het prentje met een bloemetje neer. Daarna zetten we het prentje in een herdenkingsboek dat iedereen altijd in kan zien. Als het een bezoeker betreft die heel frequent het inloophuis bezocht dan bezoeken we op onze beurt de crematie of begrafenis. Dat zijn , ook voor ons, moeilijke momenten. Maar ook hier proberen we samen te gaan zodat we nog na kunnen praten Want ons devies is toch vooral mee te leven en niet mee te

lijden, anders houd je dit vrijwilligerswerk niet vol.

Verder

Op de vraag of ze 10 jaar De Cirkel haalt, antwoordt Marianne: 'Natuurlijk, dankbaarder vrijwilligerswerk is er niet. Het is heel fijn als je je vrije tijd zo zinvol kunt inzetten. Het geeft mij heel veel voldoening.' Ondertussen is Spikey gekalmeerd en komt weer in de keuken waar tegen de muur een immens ingelijst borduurwerk hangt dat een weelderig boeket bloemen voorstelt. 'Ik ben er in een woeste bui aan begonnen, maar wist niet dat het zoveel werk was.' Het geborduurde boeket pronkt in haar keuken. Het was een hele klus. Maar Marianne is een doorzetter en dat siert haar.

Woensdag 23 november, 19.30 uur

Levenstestament en testament

Lezing door:

Miranda van den Broek en Saskia van Loon

(Notaris Helmond-Visser Van den Broek
Netwerk Notarissen)

Inloophuis voor mensen met kanker en hun naasten

Evertsenstraat 19, Helmond • telefoon 0492 - 347904

info@inloophuisdecirkel.nl • www.inloophuisdecirkel.nl

Openingstijden: maandag en donderdag van 9.30 - 12.00 uur en van
13.00 tot 16.00 uur, dinsdag, woensdag en vrijdag van 9.30 - 12.00 uur

Lisette van Bommel, coördinator:

Overgenomen in een drukke tijd

Enkele maanden geleden was De Cirkel op zoek naar een nieuwe coördinator. De vorige coördinatoren kwamen van buitenaf. Waarom niet van binnenuit? Waarom geen gastvrouw of gastheer? Vroeg het bestuur zich af. Natuurlijk zijn er binnen De Cirkel genoeg capabele mensen te vinden. Maar willen ze ook? Toen gastvrouw Lisette van Bommel in beeld kwam, twijfelde ze. Ze wilde wel, maar dan moest het door alle gastvrouwen en heren gedragen worden.

'Inmiddels is Lisette twee maanden coördinator van het inloophuis en heeft ze in de woelige periode van het bestaan van het regionale inloophuis het stokje overgenomen van de vorige coördinator. 'Dat van de volledige toestemming van alle gastvrouwen en gastheren was echt een voorwaarde van me. Anders had ik het niet gedaan.' Samen met Marianne van der Cruys en Ans Manders hebben ze

samen in een interim-periode een flinke klus moeten klaren. Het pand aan de Piet Heinstraat moest waarwel gezegd worden, terwijl het nieuwe pand dringend verlegen zat op een flinke opknabbeurt en dat terwijl de dagelijkse gang van zaken altijd soepeltjes moest doorgaan. Een stevige vuurdoop, die ze glansrijk doorstaan heeft. Ze kijkt tevreden terug op die twee drukke maanden. 'We

hebben een heel fijne opening gehad. Die dag was zeker geslaagd.'

Begin

Enkele maanden geleden was Lisette nog een enthousiaste gastvrouw die gesprekken voerde en onder andere de Bella Donnadag mede organiseerde. Maar omdat er plotseling een vacature ontstond voor coördinator werd er al snel naar haar gekeken. Maar waar is het bij haar begonnen in De Cirkel? Lisette vertelt: 'Ik zat vier jaar geleden bij huidtherapeute Toos Leenen, omdat mijn zoon een moedervlek had laten weghalen en het littekenweefsel behandeld moest worden. Het eerste bezoek ben ik met hem meegegaan, maar tijdens het tweede bezoek heb ik in de wachtkamer plaats genomen. Daar zag ik een folder van De Cirkel liggen. Ik kende De Cirkel niet en ben de folder gaan lezen. De Cirkel bestond al vier jaar, maar ik had er nog nooit van gehoord. Thuis ben ik op internet informatie gaan zoeken over De Cirkel. Het eerste wat me opviel was dat het een stichting was alleen gedragen door vrijwilligers. Het siert het inloophuis dat iedereen, zowel vrijwilligers als bestuur, zich belangeloos inzet in hun vrije tijd voor mensen die ziek zijn en hun naasten. Ik heb toen gebeld om een afspraak te maken om te kijken of gastvrouw iets voor mij zou zijn.' Veel ervaring met kanker en de gevolgen had Lisette gelukkig nog niet. 'Toen mijn moeder de diagnose kanker hoorde, was ze binnen een week overleden. Dat was toen een heel aparte ervaring. Het proces van een lang ziekbed ken ik dus niet.'

Jongeren

Ondanks de drukke periode neemt Lisette geen gas terug. Integendeel: ze zit boordevol ideeën en wensen. 'Een van de speerpunt is verjonging. Maar dat zal niet meevallen. Voor jongeren

met kanker en hun naasten is de gang naar een inloophuis nog niet zo vanzelfsprekend. Toch gaan we daar aan werken. Onlangs belde bijvoorbeeld jongerencentrum Dynamo uit Eindhoven op. Ze wilden graag bij ons inloophuis jongeren met kanker een verwendag bezorgen. Zij zorgen voor de publiciteit en de werving en voor de muziek. Een idee dat we nog moeten uitwerken. Maar het lijkt me erg leuk. En met de groep 'Vitaliteit en kanker' moeten we ook meer kunnen doen. We zitten naast een sportschool. Misschien dat we daar een samenwerking mee kunnen opbouwen.'

Muziek

Lisette is iemand die zich graag volledig inzet voor een klus of taak. In haar voorlaatste baan had ze dat gevoel niet meer. Ze zag te vaak dat waar ze voor stond niet vertaald kon worden in haar werk. Toen ze vier jaar geleden de stap naar De Cirkel zette werkte ze tijdelijk bij de administratie van De Cacaofabriek in Helmond. Een cultureel centrum in oprichting. Een erg leuke klus. De Cacaofabriek is natuurlijk een prachtige locatie met een geweldige sfeer. In het begin liep het voor geen meter, maar gelukkig hebben de mensen nu de weg naar het culturele centrum gevonden en loopt het goed. Waar Lisette misschien niet bij stil gestaan heeft dat is omroep Helmond ook een kleine rol in de verhuizing heeft gespeeld. In de Cacaofabriek zit de lokale omroep een paar kamers verderop en De Cirkel zit nu in hun oude pand. Toch een teken dat muziek nooit ver uit haar buurt is. En dat straalt ze ook uit. Ze raakt altijd de juiste snaar en is altijd klaar om de volgende noot te kraken!

'Jan van Asten: gastheer en klusjesman:
'Klussen zijn er altijd'

'Door de ziekte van mijn vrouw 6 jaar geleden werden wij in het ziekenhuis doorverwezen naar een inloophuis. We waren in behandeling bij het Catharinaziekenhuis in Eindhoven en konden kiezen tussen De Eik in Eindhoven en De Cirkel in Helmond. En omdat we in Helmond wonen, werd het natuurlijk De Cirkel. Dat was toen een heel moeilijke stap. We zijn een paar keer langs De Cirkel gereden. Zullen we naar binnengaan of niet, zeiden we tegen elkaar? Toen toch maar gedaan en we hebben er nooit spijt van gehad,' vertelt gastheer en klusjesman Jan van Asten.

Dat gevoel bespeur ik nu als gastheer ook vaak bij anderen die voor het eerste binnenkomen. Toen stapte ik met mijn vrouw, die slechthoerend is, naar binnen. Ze wilde graag dat ik meeding.

Doof

Jan vertelt het verhaal van zijn vrouw. 'Toen ze vier jaar was, is ze in de

speeltuin in Eindhoven uit een schommel gevallen. De huisarts constateerde een lichte hersenschudding. Maar die werd verwaarloosd en leidde tot gehoorverlies. Als kind ging ze naar de lagere school van het doveninstituut Sint Marie in Eindhoven.' Maar de medische wetenschap maakt ook op dit gebied grote stappen. 'in 2001 is ze

geopereerd en heeft ze een implantaat gekregen, zodat ze weer wat kon horen. Een chip die ze in het bot zetten aan het oor waar elektroden aanzitten.'

Kennismaking

'Hoe ik haar heb leren kennen? Dat is een verhaal apart. Ik had een vriend en die woonde in Eindhoven. Die had verkering en had een huis toegewezen gekregen. Als schilder lag het voor de hand dat hij mijn hulp vroeg. Dat huis stond naast het huis waar mijn vrouw als jong meisje met haar ouders woonde. Ik kluste daar 's avonds en zaterdags. Op een gegeven moment was de koffie op. Leen maar wat even bij de burens, zei mijn vriend. Ik stapte naar de burens toe. Mijn vrouw deed open, maar die verstond mij niet goed en haalde haar invalide moeder in een rolstoel erbij. Ben jij die jongen die hiernaast helpt, zei ze. Als je iets te kort komt, kom je het maar halen. Zo maakte ik kennis met de moeder, die vertelde dat haar dochter helemaal doof was. Op een zaterdag vroeg ze of ik een kopje koffie wilde komen drinken. We raakten in gesprek en ik vertelde de moeder dat het jammer was dat de dochter doof was. Ik vond het een mooie meid. Ze zal toen rond de 20 geweest zijn. Gaat ze ooit op stap, vroeg ik brutaal. Nee, antwoordde de moeder. Wie neemt er nou een doof meisje mee? Wat is dat nou voor onzin? Dan neem ik ze toch een keer mee, reageerde ik. Weet je waar je aan begint, antwoordde de moeder. Dat zal best meevallen, was mijn antwoord. Je kunt toch met handen en voeten praten. En dus ging Jan met zijn Eindhovens vriendinnetje op stap. Van het een kwam het ander. Met handen en voeten praten werden al snel met schrijfblokken en pen communiceren. Er werden er het eerste jaar in de week zeker twee of drie blokken vol geschreven.' Of gebarentaal leren een optie was?

Nee, schudt Jan zijn hoofd. 'Gebarentaal leren is bijna niet te doen. Je maakt zo een vergissing. Een minimaal afwijkend gebaar is vaak al een ander woord. Daar was voor mij geen beginnen aan. Mijn vrouw kon goed lip lezen. Iets wat nu door het implantaat ook minder geworden is.'

Onderhoud

'Het eerste bezoek aan De Cirkel was heel fijn. We werden goed opgevangen en hadden een warm gesprek. Op een gegeven ogenblik vroegen ze wat ik deed. Ik antwoordde dat ik op dit moment niets deed in verband met de ziekte van mijn vrouw en omdat ik schilder was en omdat het winter was en er geen schilderwerk was, zat ik tijdelijk in de w.w. Dat komt goed uit zei de gastvrouw. Er is een lek geweest in de toilet (toen nog van de oude Cirkel). Het pand kende ik omdat wij van Dusol het pand in het onderhoud hadden. Dan weet ik wel waar het aan ligt, reageerde ik. Ik heb zeker 25 jaar het onderhoud van het pand gedaan. Ik had wel een vermoeden waar het lek vandaan kon komen. Ze hebben toen contact opgenomen met de eigenaar van het pand Patrice Dankers. Mijsnvermoeden klopte en het lek gerepareerd. Daarna heb ik het toilet opgeknapt. We kwamen de eerste keer dus voor mijn vrouw en en passant werd ik tot klusjesman van De Cirkel gebombardeerd en werd gevraagd als er iets gedaan moest worden. Toen ik met pensioen ging, heb ik me aangemeld als gastheer. Dat was eigenlijk een logische stap. Ik was vaak bij De Cirkel. Voor klusjes, met activiteiten en met mijn vrouw. Zodoende leer je een hoop mensen kennen. Op een gegeven moment zeiden de gasten: 'Jan, waarom wordt je geen gastheer?' Da's niks voor mij, antwoordde ik. Maar waarom niet? zeiden ze. Ik dacht erover na en heb de stap genomen.

Aarts, Tonnie Gijbers, Toon Mikkers . John Clement. We zijn ruim een maand bezig geweest om kilometers kabels uit het gebouw te trekken. Het was een oud pand van Omroep Helmond en daar zat het nodige kabelwerk in. En waar nu de activiteitenruimte is, waren eerst drie kleine kamers. Die tussenmuren hebben we eruit gehaald. Beneden hebben we een muur gesloopt en alle muren hebben we met zoutzuur schoongemaakt. Natuurlijk alles in overleg met de aannemer. Je kunt natuurlijk niet zomaar aan de slag. Maar we zijn er nog niet. De keuken moet er nog in en bij de lift moet het netjes afgewerkt worden. Jan kijkt tevreden terug over de afgelopen bouwactiviteiten. Natuurlijk komen er ook persoonlijke ideeën om de hoek kijken. De achtermuur in de kamer van de coordinator zou ik stucadoren. Dat maakt de kamer veel lichter. Ook het licht was ook onvoldoende. Dat is inmiddels vervangen.

Plezier

'Ik doe het met liefde en plezier en ben er vaak. De vorige week was ik griepig en ben er een week niet geweest en prompt hoor ik daarna dat ze me gemist hadden. Dat is toch fijn om te horen. Mijn vrouw doet met diverse dingen mee.' Jan eindigt zijn verhaal en drukt me op het hart dat iedereen die mee heeft gewerkt aan de verbouwing genoemd moet worden. 'Zo'n verbouwing doe je niet alleen. Iedereen heeft zijn steentje bijgedragen.'

Bouwactiviteiten

'Toen dit pand in beeld kwam, sprak de toenmalige coordinator Erik me aan. 'Je kunt mooi het een en anders voor ons doen naast het werk van de aannemer,' sprak hij. We hebben toen een clubje geformeerd en hebben de armen uit de mouwen gestoken. Jo

Peggy van de Vijfeijken en Vivienne van Leuken (stichting VIPE):

'Voor iedereen een pruik'

'Er zijn genoeg vrouwen die in de zwaarste tijd van hun leven na een chemokuur geen geld hebben om een pruik te kopen. Voor die vrouwen willen wij er zijn. Bij de stichting VIPE kunnen alle vrouwen die tijdelijk geen haar hebben, en waarvoor een pruik een te grote financiële aderlating is, terecht voor een gratis gegarandeerd zuivere pruik,' vertelt een enthousiaste Peggy van de Vijfeijken van stichting VIPE die binnenkort een eigen ruimte heeft in inloophuis De Cirkel.

De naam VIPE heeft een dubbele betekenis. Het staat voor 'Voor ieder Persoon Eigen', maar ook voor Vivienne (rechts op de foto) en Peggy (links op de foto), de twee drijvende krachten die VIPE mogelijk gemaakt hebben. De eerste aanzet gaf Peggy, die Vivienne kent van het dagverblijf waar hun kinderen opzaten en waar ze samen in de ouderraad actief waren. Peggy vertelt hoe VIPE tot stand kwam. 'Ik ben in mijn directe omgeving niet door kanker gespaard. In mijn

kapperszaak had ik regelmatig met vrouwen te maken, die hun premie betaalden, door chemo kaal werden en toch nog geld moest bijleggen voor een pruik om hun kaalheid te verbloemen. Het maakte me verdrietig en boos tegelijk. Het bleef me bezig houden. Op een gegeven moment realiseerde ik me dat veel mensen thuis nog een pruik hebben liggen, die ze gebruikt hebben of zelfs uiteindelijk niet eens hebben gebruikt en die voor anderen van nut zou kunnen zijn. Ik

kon het niet van me af zetten en kon er niets mee, totdat Vivienne bij mij de kapperszaak binnenstapte. Ik kende haar achtergrond en wist hoe ze was en wist meteen: 'Die heb ik nodig. Die

hulpmiddelen inzamelde voor het buitenland.'

Visitekaartje

'Onze formule sluit naadloos aan bij actuele maatschappelijke thema's zoals duurzaamheid, de circulaire economie, verbinden en de menselijke maat,' vervolgt Vivienne. 'Ik kende de slagvaardigheid en passie van Peggy en wist dat met mijn kennis (organisatieadviseur en coach leiderschap) we een goed duo zouden zijn. We zijn gaan nadenken hoe het idee vorm moest krijgen. We besloten er een stichting van te maken met een Anbi-status om duidelijk te maken dat we er geen business uit wilde genereren, maar een ideëel doel voor ogen hadden. We vinden het zonde dat pruiken die enkele maanden gebruikt worden na een chemo Of zelfs nog nieuwe pruiken die uiteindelijk niet gebruikt werden doelloos in een kast of doos achterbleven.'

Visitekaartje

Peggy: 'Haar is een soort visitekaartje en laat zien wie je bent en hoe je ervoor staat. Als je als vrouw zonder haar bijvoorbeeld in een winkel in een rij aan de kassa staat, heb je grote kans dat je wordt voorgelaten, omdat mensen je zielig vinden en met je te doen hebben. Dat willen vele vrouwen niet. Ze hebben het al moeilijk genoeg en willen niet graag in de spotlight van zieligheid geplaatst worden. Dan is een pruik een uitkomst. Met een haarstuk krijgen ze geen voorrang en worden als gelijke behandeld. Dat willen de meesten.' Vivienne: 'Bij vrouwen valt kaalheid op. Kaal staat synoniem voor ziek zijn. Bij mannen is het geen taboe en daar speelt dit natuurlijk minder of helemaal niet. Natuurlijk heb je ook vrouwen die sjaaltjes dragen. Maar ook die hebben hun zwakke momenten. Ik ken een vrouw die sjaaltjes droeg, die

naar de communie van haar kleindochter ging en voor de foto een pruik aanschafte. Logisch, want die vervelende periode gaat voorbij, maar de foto blijft altijd bestaan. Maar ook als je naar een bank gaat of andere zaken moet doen, kijken die anders naar jou als je wel of geen pruik draagt.'

Reiniging

'Reiniging van een gebruikte pruik is heel belangrijk,' verklaart Peggy. '10% van onze voorraad is nieuw. Daar geldt dat niet voor. Wel voor de overige 90%.' Vivienne: 'Het taboe dat vrouwen gebruikte pruiken dragen komt vreemd genoeg vaak van mannen af en minder van vrouwen. Waar dat aan ligt, weet ik niet. Dit terzijde.' Ze vertelt hoe ze dit probleem aangepakt hebben. 'Wij zijn uitgebreid gaan zoeken hoe wij gebruikte pruiken schoon moesten maken. We wisten niet hoe vies pruiken kunnen zijn en welke middelen geschikt zijn om ze te wassen. Op internet vonden we niets. Ook de zorgverzekeraar kon ons niet helpen. Uiteindelijk kwamen we bij Lavans (Helmonds bedrijf dat zich richt op reiniging bedrijfskleding, matten poetsdoeken etc.) uit. Lavans was enthousiast en wilde meteen helpen met onderzoek. Uiteindelijk blijken al onze pruiken schoon volgens de strenge eisen van hygiëne. We kunnen nu garanderen dat al onze pruiken schoon zijn en gebruikt kunnen worden. Ze zijn tot op microbiologisch niveau schoon.'

Netwerken

Peggy: 'We zijn ook naar haarwerkers (pruikenmakers) geweest om te kijken of wij niet in hun vaarwater zaten. Na enkele goede gesprekken concluderden we dat we elkaar mooi aanvulden en dat er voor beide plaats

is op de 'haarwerkmarkt'. Haarwerkers verkopen aan mensen die zich een pruik kunnen veroorloven en wij geven mensen een pruik die het zich niet of amper kunnen veroorloven. De twee doelgroepen bijten elkaar niet, maar vullen elkaar mooi aan.' Peggy vat het als volgt samen: 'Mensen die het kunnen betalen kopen een pruik en mensen die het niet kunnen betalen kiezen voor een sjaaltje of voor onze stichting. Iedereen is blij dat hij of zij niet als ziek bekeken wordt.' Vivienne vult aan: 'Daarnaast kunnen haarwerkers nu hun klanten vertellen dat er een goede plek voor gebruikte pruiken is. Voorheen was dat niet het geval.' Toen ook die hobbel genomen was, zijn de dames van VIPE flink gaan netwerken, social media opgegaan en steken er heel wat uren per week in om VIPE een plaatsje te kunnen geven.' Primair is werken aan naamsbekendheid en het opbouwen van een grote voorraad pruiken.' Maar een locatie hoort natuurlijk ook bij de 'uitrusting' van stichting VIPE. Peggy: 'Tot nu toe ontving ik mensen meestal voor of na de openingstijden van mijn kapperszaak. Het waren best intensieve afspraken. Vaak komt er een hoop emotie bij kijken, moet het haar er helemaal af en wordt een pruik gepast. Zo'n proces kan soms tweeënhalve uur duren Een ingrijpend proces, dat zich ook regelmatig afspeelde tijdens de openingstijden. Weliswaar in een afgeschermd ruimte, maar het was voor niemand fijn. Niet voor degene die het ondergaat, maar ook niet voor andere klanten of het personeel. Een eigen besloten, warme ruimte waar alles kan is eigenlijk een voorwaarde. Fijn, dat we nu een eigen ruimte hebben bij De Cirkel waar we mensen op ons gemak kunnen ontvangen.'

kan me helpen.' Het begin van VIPE was gemaakt en we gingen aan de slag. Nadat wij ons hadden ingeschreven bij de Kamer van Koophandel en bij de notaris waren geweest, bleek dat onze formule nog niet bestond. Na ons zijn er wel mensen gekomen met een soort gelijke formule die zich ook hebben laten registreren. Ook bleek er iemand te zijn die gebruikte medische

Huiskamer

Maar waar vind je een locatie? Vivienne: 'Als je nog onbekend bent, vind je niet zomaar iets. Het is flink aan de weg timmeren. Langzaam maar zeker groeide onze naamsbekendheid. Op een gegeven moment ben ik naar het Stadslab Helmond gegaan. Zij denken mee om een idee te realiseren. Ik dropte daar de vraag: 'Ik zoek een huiskamer voor VIPE'. Het Stadslab stelde inloophuis De Cirkel voor. Een omgeving waar VIPE zich wel thuis zou kunnen voelen. Maar het inloophuis zat in een drukke periode met een verhuizing van het inloophuis. In het oude pand had het in ieder geval niet gekund. Er was te weinig ruimte en geen privacy. Maar soms zie je dat dingen opeens samenvallen en kloppen. Zo gaan die dingen. Overal maar vragen of er ruimte is en op een gegeven moment heb je beet.' Peggy en Vivienne zijn tevreden met de ruimte die ze gekregen hebben in het nieuwe pand. Peggy: 'Het is nog een beetje steriel. Het zou warmer aangekleed mogen worden. Het moet aanvoelen als een intieme, vertrouwde huiskamer. Het liefst wil ik mensen naar huis laten gaan met een mooi cadeautje. Een pruik in een mooie doos met een mooie strik erom.' Peggy onderstreept het belang van een rustige omgeving. 'In mijn kapsalon kreeg ik zoveel telefoontjes over pruiken dat dat het regelmatig het werk verstoort. Daarom is het fijn dat nu alles zich op een eigen plek afspeelt. Hier is het fijn dat mensen bij de gastvrouwen of gastheren hun verhaal kwijt kunnen als ze een pruik komen afgeven. Die zijn ervoor getraind en nemen de tijd voor een bezoeker. In mijn kapperszaak was dat moeilijk te combineren. En als iemand een pruik wil hebben, nemen ze contact met ons op en dan gaan wij bij De Cirkel met

die mensen op zoek naar een geschikte pruik.'

Mogelijkheden

Op de vraag waar VIPE staat over een paar jaar antwoordt Peggy kortdaat: 'Europa.' Even later: 'Maar natuurlijk begint zo'n initiatief klein en lokaal.' Maar ambitieus als Peggy is, kijkt ze vooruit. Vivienne: 'We kijken al verder dan Helmond of de regio. Onze pruiken krijgen we vanuit het hele land. We hebben inzamelpunten van Maastricht tot Leeuwarden en in veel inloophuizen in Brabant. Maar het is lastig als je in Leeuwarden woont en je hebt een pruik nodig. Dan ga je niet

eventjes op en neer naar Helmond. Oplossingen hebben we nog niet voorhanden, maar die komen er wel.' Ook Vivienne is niet van 'de beren op de weg' en de valkuilen. De dames slaan liever de valkuilen over en kijken naar mogelijkheden. Out of the box' denken bracht ze waar ze nu staan en ongetwijfeld nog verder. Vivienne filosofeert over de Europese markt: 'In Engeland krijg je bijvoorbeeld helemaal geen vergoeding voor een gebruikte pruik. Dat is in meer Europese landen het geval. Er liggen al wel wat contacten.' Peggy: 'Onze filosofie is dat we graag zoveel mogelijk mensen helpen. Waar dan ook.'

Nieuw

Peggy: 'Ons initiatief was nieuw en dus onbekend. Een verzekeringsmaatschappij bijvoorbeeld moest uitzoeken hoe ze dit moesten aanpakken. Wat is de verzekerde waarde van een gebruikte pruik bijvoorbeeld. Maar op meer plekken wisten ze niet wat ze met ons aan moesten. Ze vonden het geweldig, maar wisten niet hoe ze het moesten plaatsen.' Onbekend maakt onbemind. Bekend worden kost tijd. Peggy is optimistisch. Ze schets een toekomstbeeld waar het taboe van een gebruikte pruik doorbroken is in een vergrijzende samenleving waar de

economie niet meer het oude niveau haalt en waar ze een grote groeiemarkt ziet voor de VIPE-formule. 'Als je ziek bent betaal je premie, maar moet je bijleggen voor haarwerk. Maar met haarwerk alleen ben je er nog niet. Er komen nog zoveel extra kosten bij. Denk bijvoorbeeld aan een extra prothese, aangepaste kleding, parkeergeld, benzine, ect..... Het kan aardig oplopen. Toch fijn dat dan een pruik bij ons niets kost. Of niet? Een nieuwe kwalitatief goede pruik van synthetisch haar kost al snel 800 euro.' De dames hebben er zin in. Als alles op orde is, start VIPE bij De Cirkel. Mensen die een pruik hebben liggen en niet weten wat ze ermee moeten, kunnen die tijdens openingsuren van het inloophuis De Cirkel inleveren en mensen die een pruik zoeken kunnen een afspraak met VIPE maken. Samen kunnen ze dan in de eigen ruimte van VIPE kijken wat iemand het best past.'

Inloophuis De Cirkel
Evertsenstraat 19
Helmond
Tel. 0492-347904

colofon:

tekst, foto's en opmaak:
Jan- Willem van den Enden

www.inloophuisdecirkel.nl

Voor een gratis abonnement op de nieuwsbrief, mail naar
info@inloophuisdecirkel.nl

Reacties magazine: janwillemenden@hotmail.com